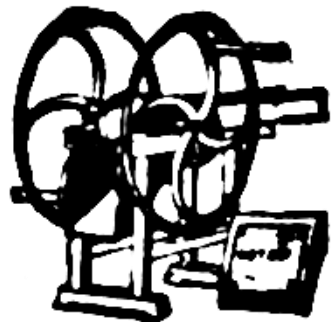

Wszelkie maszyny

i narzędzia
rolnicze,
centryfugi do
mleka,

motory,
maszyny do
szycia,
artykuły

techniczne i gospodarcze

— dostarcza —

F. GUTTMANN

w PRZEMYŚLU

— ul. Jagiellońska 6 —

RUDOLF HORN

przed Wyp. c. k. Namienictwo Kosce.
ZAKŁAD dla URZĄDZEN WODOCIĄGOWYCH
GAZOWYCH I OŚWIETLEN
Przemyśl — ul. Mickiewicza 4
— poleca —

Żarówki przepiętne od 5-ciu do 1000
świec normal, węgle do lamp łukowych,
elementy do dzwonek I-ma, salmiak w
oryg. opakowani jakoteż wszelki matery-
ały do instalowania światła elektrycz-
nego i detalizowanie.
Karbide. Tłoki do pomp olejane i miedziane,
skóry do tłoków i kłapy, rury i fasony,
miski kłopotowe i siedzenia
po cenach umiarkowanych.

Płacimy najwyższe ceny

za czyste próżne fiaski
a mianowicie za fiaskę objętości:

1/100	1	1/4	1/2
24	32	30	26

Większe ilości (powyżej 50 sztuk) odbieramy
na życzenie w domu, potrącając po 3 kat. od
fiaski. Przy znaczących ilościach ceny ewent.
jeszcze wyższe.

W najbliższych dniach zapraszamy sprzedawców
drobiazgową, smakowitą, stołową wodę mine-
ralną cieplicką.

Generalne zastępstwo cieplickiego Źródła miejsc.
Przemyśl, ul. Szwarczyńskiego 5.

Fabryka mydła, sody
i artykułów chemicznych

M. HACKE

PRZEMYŚL

ul. Borelowskiego 1. 11

Emi studio
POLIGRAFICZNE

• DRUKARNIA • PIECZĄTKI
• PUCHARY • GRAWEROWANIE

Skarpetki i pończochy
do reparatury

— przyjmuje —

Max Stern, Prag II

Kornegasse 14

— Ekspozytura w Przemyślu —

Markus Mamber

(Pralnia Rottera)

Francoiszkańska 20.

Pracownia sukien

i konfekcji damskiej

Natana Grünbauma

w Przemyślu, Grodzka 6.

otwarta z dniem 1. kwietnia 1918

Wykonuje wszelkie roboty wedle naj-
nowszej mody.

Za wykonane prace przyjmuje się
gwarancję.

17 sierpnia 2018 r.

WYDZIAŁ MEDIALNO-PROPAGANDOWY C.K. TWIERDZY PRZEMYŚL

numer 5

Numer pojedynczy 20 hal. wychodzi w dowolnym porządku

od korespondenta z Warszawy

Na początku wojny, większość publicystyki warszawskiej uderzyła namiętnie na Galicję, za jej polityczną orientację. Pomijając niepo-
czytalne wybrki różnych świstków, ale nawet
pisma poważniejsze obarczyły Galicję gradem
ciężkich zarzutów. Znamiennie zwłaszcza jest
wystąpienie organu konserwatywnego, który
przez dziesiątki lat tonął w zachwycie nad
„wielkościami” galicyjskimi i udzielał Naszej
Galicji stopnia celującego za sprawowanie się,
za lojalność, a wtem nagle ogłosił ją Abderą,
„bagnem”, smutnym okazem „ędzy ekono-
micznej i moralnej”: uwielbiane jeszcze do
niedawna wielkości obdarzył mianem kariero-
wiczów, sprzedających za materialne zyski „po
kawalku sumienia”. Drwiąc przy tym z samo-
rządów, kultury oraz ochrony odrębności
narodowej.

Przebywając w tym czasie w Warszawie, czu-
łem się w obowiązku-jako Galicjanin, za które-
go się uważam i jako Polak, któremu obcy jest
— stanąć w obronie spotwarzanej prowincji,
odeprzeć doraźne sądy, oparte, z małym wy-
jątkiem, na nieznaności jej dziejów, a tym
samym warunków, wśród jakich przyszło nam
żyć, borykać się z losem, bronić skarbów prze-
szłości oraz pracować na wspólną narodową
przyszłość. Obrona moja umieszczona w
„Tygodniku Ilustrowanym Nr 1, 1915 r.), pole-
gała przeważnie na materiałach statystycz-
nych, zaprzeczających ciemnocie, oraz przy-
słowiowej nędzy ekonomicznej Galicji i wyka-
zującym jej niewątpliwy rozwój na każdym
prawie polu gospodarstwa społecznego i naro-
dowego, za czasów niby to samorządu. Poza
tym, nie zamykając oczu na biedy i wady gali-
cyjskie, starałem się, iż pomimo wielu prze-
szkód wewnętrznych i zewnętrznych, Galicja
bądź co bądź pod wielu względami zaznaczyła
się dodatnio na polu pracy około odrodzenia
narodowego. Nie zapominałem podkreślić
także, czym ona stała się nie tylko dla mnie,
ale i całego społeczeństwa.

korespondencja z Warszawy
od Kazimierza Bartoszewicza
2 stycznia 1917 r.

Historyczne bitwy Gorlice 1915 r.

O świecie 2 maja 1915 r. Niemiec i Austro-
Węgier rozpoczęli pod Gorlicami natarcie,
które to zapoczątkowało serię klęsk wojsk
rosyjskich. Były one jednak bardziej brze-
mienne w skutki, niż te z jesieni 1914 r. Od-
wrót 3. Armii spod Gorlic i Tarnowa wprawił
w ruch cały front, od Bałtyku po Karpaty. O
ile jeszcze wczesną wiosną 1915 r. rosyjskie
Naczelne Dowództwo przygotowywało swoje
wojska do wtargnięcia na Nizinę Węgierską i
analizowało możliwości przeniesienia dzia-
łań na tereny Rzeszy, to jesienią z trudem
utrzymywało spójność frontu opartego o
Dźwinę, przebiegającego przez jezioro Nar-
ocz, miejscowości: Smargonie, Baranowi-
cze, Pińsk, Dobno, Tarnopol i Zaleszczyki.
Całość ziem polskich znajdowała się wtedy w
granicach Niemiec i Austro-Węgier oraz pod
okupacją ich wojsk. Rosja Romanowów,
uznawana przez większość Polaków za naj-
bardziej nieprzejednanego przeciwnika
wskrzeszania Rzeczypospolitej, zaborca,
przeciwko któremu kierowała się większość
polskich działań insurekcyjnych, nie miała
już nigdy odzyskać swojej siły i międzynaro-
dowego autorytetu. Coraz szybciej też zmie-
rzając ku rewolucji.

Z czasem okazało się również, że zarówno
Niemcy, jak też Austro-Węgry nie są w stani-
e zdławić niepodległościowych dążeń spo-
łeczeństwa polskiego. Na okupowanych zie-
miach późną jesienią 1916 r. powstały pierw-
sze załóżki polskiej państwowości. Minęły
jeszcze dwa następne lata i sami Polacy roz-
poczęli szybką odbudowę własnego państwa
usuwając okupacyjne garnizony, tworząc
aparatus administracyjny i wojsko. Jedno-
cześnie rozwinął się proces zbrojnego określa-
nia granic Rzeczypospolitej i walki młodej
dyplomacji o ich uznanie.

Ze znaczenia bitwy gorlickiej dla przebiegu
I wojny światowej oraz dla samych Polaków
dobrze zdawano sobie sprawę w okresie
międzywojennym. Bardzo wiele uwagi po-
święcili bitwie Niemiec i Austro-Węgerscy
uczestnicy. Przecież dla oficerów wojsk
państw centralnych była przecież jednym z
najchwalebniejszych epizodów wojny. Nie
mógł natomiast zabrać głosu gen. Radko
Dmitriew, dowodzący 3. Armią pod Gorlica-
mi i Tarnowem, gdyż zginął w czasie rewolu-
cji.

Ostatnie miesiące pokoju

„Nigdy nie będę prowadził wojny przeciw
Rosji. Uczynię wszelkie ofiary, aby do niej
nie dopuścić, bo wojna między Austrią i
Rosją zakończyłyby się obaleniem Roman-
owów lub obaleniem Habsburgów czy nawet
obaleniem obu dynastii”. Te słowa wy-
owiedział arcyksiążę Franciszek Ferdynand i
należy sądzić, że choć nie były one wyrazem
gotowości do utrzymania pokoju za wszelką
cenę, gdyż z możliwością zbrojnego starcia z
Rosją austro-węgierski Sztab Generalny
liczył się, to jednak wynikały one z głębokiej
obawy o losy dynastii i przyszłość państwa
nurtującej starego cesarza i jego otoczenie.
Panujący od 1848 r. Franciszek Józef z
śledził rozwój sytuacji wewnętrznej w swojej
monarchii. Był świadom rosnących aspiracji
zamieszkujących ją narodów słowiańskich
oraz Rumunów, gdy tymczasem politycznie
uprzywilejowana ludność niemiecka i węg-
ierska nie stanowiła nawet połowy mies-
kańców kraju. Poglębiamąca się zależność od
Niemiec, które w ciągu ostatnich czterdzie-
stu lat z Prus, „kieszonkowego mocarstwa”,
wrosły na jedną z czołowych potęg świata,
skłaniała część austriackich Niemców do
forsowania myśli o jeszcze silniejszym po-
wiązaniu z państwem Hohenzollernów. W
Budapeszcie natomiast zadawano sobie
pytanie, czy to aby nie Węgry są najwarto-
ściowszą i najsilniejszą częścią państwa
Habsburgów i czy już nie czas, aby jeszcze
bardziej podkreślić ich rolę i znaczenie w
dualistycznej monarchii. Międzynarodowe
położenie Austro-Węgier mogło budzić
obawy. Pasma klęsk nękających Austrię
przez cały wiek XIX zachwiało mocno jej
pozycję jako jednego z mocarstw. Nie chca-
no jednak zrezygnować z tradycyjnego,
balkańskiego kierunku ekspansji, choć pro-
wadziło to do konfliktu z Rosją. Austro-
Węgry szukały poparcia Niemiec. W 1908 r.
Wiedeń ogłosił akt o inkorporacji Bośni i
Hercegowiny. Rosjanie zagrozili wojną.
Berlin dał jasno do zrozumienia, że stanie
po stronie Austrii. W tej sytuacji Rosja nie
podjęła ryzyka wojny... Rywalizacja między
Austro-Węgrami a Rosją była tylko jednym
z elementów skomplikowanych stosunków
międzynarodowych, grozących wybuchem
wojny a to za sprawą sojuszy o zasięgu do-
tychczas nie znanym.

